

Anna seděla v ordinaci svého onkologa. Dnes ráno byla na kontrole svého zdravotního stavu. Nemyslela však na nic jiného než na Nicka.

Mladý doktor měl před sebou její výsledky krevních testů. Položku po položce s ní procházel a vysvětloval medicínské zkratky.

„Krevní destičky máte v normě. Bílé krvinky jsou zvýšené, ale ne tak dramaticky. Dalo by se konstatovat, že poslední blok chemoterapie byl úspěšný, počet napadených buněk se výrazně snížil.“ „Ale to svinstvo v sobě mám pořád, vidíte doktore?“ řekla smutně. „Vy víte, co by vám pomohlo, Annie. A teď by na to byl vhodný čas. Imunitní systém se dal celkem do pořádku, trochu jste i přibrála. Jak se cítíte?“ „Dobře. Začala jsem i chodit ven. Poznala jsem nové lidi.“ „To je moc dobře, psychika dělá hodně. Být Vámi, tak to alespoň zvážím. Můžete se cítit dobře dva, tři, šest měsíců, můžete se cítit i lépe. Ale pak přijde zlom a ze dne na den budete odkázaná na lůžko. Pokud chcete žít, je nejvhodnější čas pro operaci. Vaše tělo se i rychleji zotaví.“ Anna jen mlčela.

K čemu žít když o mě nikdo nestojí. K čemu podstoupit tak náročný zákrok, když nikdo neocení? „Pro případ vám nechám formuláře, které vyplníte. Je to žádost o provedení zákroku, ale je to jen formalita. V registru čekatelů na orgán jste čtyři roky. Orgány máme také k dispozici, což ale nemusí být za dva týdny pravda. Jde o čas. Ale záleží jen na vás.“ Anna chvíli zaváhala. Ale nakonec si dokumenty založila do kabelky.

Nick hrál s Chuckem u něj na hřišti za domem basket. Chtěli rozebrat soukromý život, ještě než se vrhnou na práci. Vykládali a třefovali se na koš. Nickovi to příliš nešlo.

„Ty seš myšlenkama úplně jinde!“ smál se Chuck. „Blbost, to ten můj tenisovej loket.“ „V basketu?“ smál se kamarád. „Taky mám takovej tenisovej loket,“ a naznačil masturbační pohyby, „a co odešla Berenice, i dva.“ A zasmáli se. „Takže mezi váma hotovo jo?“ „Dochodil jsem terapie, tak doufám, že budu moct kluky vídat.“ „Ještě, že s Ann nemáme děti. Roztrhala by mě na cucky,“ podotkl Nick a hodil na koš. Opět mimo síť. „Pojď, dáme škopka.“ řekl Chuck a dovedl ho do kuchyně.

S kastlem piv se rozvalili v obýváku, kde si zapli basket v televizi. Sportovcům to střílelo jeden koš za druhým. „Mám si to brát osobně?!“ zarazil se Nick. Pak si ťukli láhvemi.

„Takže ses rozhodl? Rozvedeš se s Annou?“ „Jo. Ale mrzí mě to, nebudu si hrát na drsnáka, fakt jsem se snažil, ale s ní je to peklo. Nemáme nic společného, jsme tak rozdílní. A navíc je tu moje maličká.“ Pousmál se jako zamilovaný studentík. „Poslyš, ale myslíš to s ní vážně, že jo? Nemáš ji jen na rozptýlení a teplý večere?“ staral se Chuck. „Miluju ji, kámo. A teď, když jsme spolu, každým dnem víc a víc. A naše maličká holčička - moc se na ni těším.“ „Počkej, až si to mrně pochováš, to si cvrkneš do gati.“ „Nikommu jsem nikdy nic nezavídel, co jsem si usmyslel, toho jsem dosáhl, kromě jediné věci - vždycky jsem ti záviděl tvý kluky. Ale zdravě, rozumíš.“ „Přeju ti to, brácho, hrozně moc. Ale pověz, co bude dál? Rozvedeš se a vezmeš si Aliciu?“ „To hnedka asi ne, nechci se hrnout z manželství do manželství. A ještě chvíli počkám, než náš vťah s Aliciou zveřejním. Jak kvůli Anně, aby se necítila špatně, tak kvůli Alicii, aby ji nepronásledovali jako ničitelku vztahů. Ale kdybych se po druhý oženil, bylo by to s Aliciou.“ „No ještě aby ne, vole. Já jsem ju vychoval, lepší babu nenajdeš.“ „Jo, naučils ju samý prasárny.“ „No a jak si lebedíš. Neříkej, že ji máš, abyste stavěli domino.“ A šťouchl do něj. „Nebo ten prokouslej ret máš od čokla?“ Nick zavrtěl stydlivě hlavou. „Je to

ještě červený, to vypadá na ranní řádění,“ poškleboval se Chuck. Nick se začervenal a šťouchnutí mu oplatil.

Dnes odpoledne si Alicia vyrazila na nákupy do nákupního střediska v centru města. Protože už znala pohlaví miminka, začala holčičce zařizovat pokojíček a nakupovat oblečky. Radostné očekávání si užívala, zvláště když zase chodila s Nickem a na dítě se těšili společně. Nejradši by vykoupila celý obchod, jeden kousek byl roztomilejší než druhý. A maličké botičky byly jako z cukrkandlu - k nakousnutí!

Nakoupila dupačky, bodyčka a pyžámka v jemných holčičích barvách. Přikoupila i pár lahviček, chraštítek, kosmetiku a dudlíček s medvídkem Pú. Měla vyhlédnuto spoustu dalších věcí, ale neunesla by vše najednou. To by jí museli přistavit nákladňák.

Chtěla se zastavit i v obchůdku s oděvy pro těhotné. Začalo jí rychle růst břicho, proto potřebovala volnější oblečení.

Cestu na patře nákupního centra jí ale zkřížila Kate s Tedem. Též tu vybírali oblečení.

„Co vy tady?“ Usmívala se Alicia. „To víš, musím obnovit šatník, abych svému slavnému muži nedělala ostudu.“ Ted jen pokorně zavrtěl hlavou. „Ukaž!“ žádala Alicia. Katie vytáhla z taštičky černé hedvábné šaty. „Krásné, co?“ „Jemňoučké,“ prohmatala si materiál. Poté se podívala na štítek s cenou. Při čtení se jí protočily panenky. „Páni! Víím, že salon hodně vynáší, ale že vynáší tolik!“ „Musím přece tohoto prestižního muže reprezentovat.“ Zavěsila se mu za rámě. Alicii bylo jasné, že všechny ty buclaté taštičky, co si Kat hrdě nesla, platil Ted. Najednou svoji kamarádku nepoznávala. „Nejkrásnějším šperkem na muži je jeho žena,“ řekl galantně Ted a políbil Kate.

„Mimochodem, gratuluju ke smíření s Nickem. Fandím vám, lidi.“ řekl upřímně. „Říkal jsem mu, že romantická plavba ve dvou bude tutovka,“ zamrkal. Ale Kate se ho pustila. Stála jako by ji polili ledovou vodou. Nevěděla, že se Alicia usmířila s Nickem. Ve skutečnosti se jí to vůbec nelíbilo. „Já snad špatně slyším!“ Alicia zůstala beze slov hledět.

„Zajdu na hambáča,“ řekl provinile Ted a raději se vypařil. Očividně zavalil totální koninu.

„Takže žádný rozhovor v Dallasu!“ „Počkej, vysvětlím ti to...“ snažila se ji Alicia uklidnit. „Normálně ses pelešila s Nickem na tý jeho posraný jachtě!“ „Katie!“ snažila se ji zastavit, protože se kolem nich začali shromažďovat zvědaví lidé. „A můj brácha se mohl kvůli tobě utrápit!“ „Tvůj brácha si užíval s přítelkyní, ani si na mě nevzpomněl! A proč taky?! Jsme přátelé!“ „Přestaň, ty pokrytecká mrcho, držíš si ho v záloze, kdyby tě Matsuda nechal!“ „S Anthonyem jsem vždycky hrála čistě, vždycky věděl, že miluju Nicka. Zvláštní, že o Tonyho údajné lásce mluvíš jenom ty!“ „Je příliš hrdej na to, aby se ti vyznal! Ale nechápu ho, užívá se falešnými nadějemi, zatím co ty kolem sebe rozséváš lži a bolest!“ „Co, prosím?!“ nadechla se zhluboka. Vůbec svoji kamarádku nepoznávala. „Si myslíš, že seš zajímavá, když se taháš se ženatým chlapem?!“ „Co to má být, Kat?! Co tak najednou takové nechutné výčitky?! Tobě to může být ukradený!“ „Tak jako tobě je ukradený přátelství s Tonym, tak i s Annou! Co by na to asi řekla, ha!“ „Kat, proč seš tak zlomyslná! Co se z tebe stala zlatokopka, není s tebou k vydržení!“ „Cože?!“ nadechla se. „Konečně sis klofla vlastního chlapa z HD! Už nebudeš Holy slepice jenom česat, můžeš s něma konečně zobat zrní!“ „Já Teda miluju, to ty se všema jen manipuluješ! Ty couru!“ Alicia se nadechla naposledy. Krev v ní jen vřela. Už nechtěla odpovídat, musela by tu malou, černovlasou nánu

rozsekat na kousíčky. Ve jménu přátelství, které mezi nimi bývalo, se otočila na podpatku a prorazila dav lidí, který se kolem nich shromáždil a skvěle se bavil. S rudým plátnem před očima mazala ke schodům.

Kráčela ze schodů nasupně jako lokomotiva. Nevníkala ani lidi, do kterých občas vrazila. Viděla rudě jako býk na Koridě. Její ruce drtily ucha nákupních tašek a nohy dusaly dlažbu vysokými podpatky.

Když v přízemí opustila platformu schodů, vrazila do mladé ženy. Všechny tašky se jí rozsypaly na zem. „Kurva fix už!“ zaklela, až se matky s dětmi otáčely.

„Páni!“ řekla Berenice. „To je ale nálada! Vyprodali ti poslední plínky?“ Alicia poklekla ke sběru nákupu. To do Berenice vrazila. Kousek za ní stál její starší syn Jamie a malého Tylera držela za ruku. Naštěstí ho Alicia nezašlápla. Berenice i chlapci Alicii pomáhali se sběrem. „Holy kravky maj dnes vycházku?!“ poznamenala štiplavě a nervně házela hadříky do tašek. „Chtěli jsme s Jamiem mrknout na nové kopačky. Nechtěla bych být v jeho kůži...“ „Koho?!“ „Toho, kdo tě tak vytočil. Nejspíš leží v kaluži krve, jak tě znám.“ řekla s úsměvem. „Hele, jak to, že se se mnou vůbec bavíš? Zničila jsem ti manželství, nestojím ti ani za pohled!“ říkala rudá vzteky. Berenice se odmlčela a vstala.

Alicia se zarazila. Pochopila, že by měla krotit svůj hněv. „Omlouvám se, já... Potkala jsem svou nejlepší kámošku a přijde mi, že co začla chodit s Tedem, začíná Lindsynovatět.“ Berenice se usmála a pomohla těhulce vstát. „Nezlobím se na tebe, Ali. Naopak, dlužím ti omluvu. Kvůli těm Linds-hyenám jsem věřila, že mi chodíš za manželem. Ale teď už vím, že to nebyl můj manžel, za kým jsi chodila.“ „Dík, opravdu se cítím líp,“ řekla ironicky. „Kdo si ještě do mě kopne?!“ „Ali, no tak! Nemyslela jsem to jako výčitku. Ty a Nick jste nádherný pár, vážně. Kašli na to, co říkají ostatní.“ „Upřímně?“ Vydechla Alicia vyčerpaně. „Dobře vím, jaký to je, když se na tebe dívají jako na *tu druhou*.“ „Nechtěla jsem nikomu ublížit. Chtěla jsem jen bejt šťastná.“ Berenice se zahleděla do jejich upřímných očí a otevřela jí své srdce. Nebyla její chyba, že byl Chuck po rozvodu se Sam zmatený a neuměl pojmenovat své city. Nemohla za to, že z něj láska k Berenice vyprchala rychlostí, jakou přišla. Berenice objala malou červenovlásku na znamení podpory. Chtěla obnovit jejich bývalé přátelství. Alicia její šlechetné gesto nečekala. Až se zastyděla za své počáteční chování. Dojímavé emoce přejali i kluci, kteří svoji rozlítostněnou maminku i tetu objali. Alicia se už necítila sama. Posilovalo ji vědomí, že pokaždé, když zavravorá, stojí tu za ní přátelé, kteří ji podepřou a navedou ji správným směrem.

Později odpoledne Chuck zavezl svého kamaráda na místo setkání s kapelou, která nahrála tolik zmiňované demo.

Nick chvíli váhal, když ho Chuck zavezl do bývalého studia. Dokonce ho vedl tou stejnou chodbou do té stejné nahrávací místnosti, kde nahrávali dříve s Holy Divers. Ale tišil svůj vnitřní neklid vědomím, že Chuck nejspíš využil pokračující nájemní smlouvy a nahrává zde s Julien-B.

„Víš, Nicku,“ přiblížili se ke dveřím místnosti, „ty nástroje, co ti byly tak povědomý, byly tak trochu od Holy Divers. A ti chlapi, co to nahráli,“ otevřel dveře a za nimi stála v řadě nastoupená jejich bývalá kapela, „ti chlapi byli tak trochu Holy Divers. Musím jít, čau!“ A aniž by Nick stačil cokoli říct, strčil ho do dveří, zabouchl a otočil klíčem.

Nick zůstal napospas Tedovi, Gordonovi, Joeovi a Dexterovi. Nebo spíš oni zůstali napospas jemu?

Alicia už si pomaličku čančala pokojíček pro svoji holčičku. Vedle ložnice, z pokoje pro hosty, vytvořila kouzelný malý příbytek pro své očekávané děťátko. Zatím tu ale stála jen police s hračkami, skříňka s hygienickými potřebami, na níž ležel přebalovací pult a naproti, tedy vedle dveří, stála skříň na oblečení. To vše ze světlého masivu. Vlevo se na podlaze rozprostíral barevný koberec. Nad ním stála do rohu lomená okna, které zdobily světle žluté závěsy a krátká záclonka s žirafkou a medvídky nad dolním lemem. Jen postýlka tu prozatím chyběla, pro kterou bylo místo vytyčené hned naproti dveřím.

Alicia vybalovala malé oblečky a s teplem v srdci si představovala, jak už svoji maličkou drží v náručí. Viděla tu i Nicka, jak si s ní hraje na koberci, jak ji chová i jak společně bdí nad jejím spánkem v postýlce. Vše bylo tak nádherné a hlavně na dosah, až se toho bála. Bála se, že se její sen zhroutl jako domeček z karet.

Doprostřed police s hračkami posadila medvěda se srdíčkem. Tento huňáč byl symbolem jejich lásky. Střežil jejich srdce a nepustil. Dotkla se i přívěsku, který jí Nick daroval, aby se ujistila, že je to skutečné. A na závěr pohládila své břicho. Právě uvnitř bylo rušno. Malá gymnastka se probudila a zkoušela, co vydrží maminčiny prostory. Alicia s úsměvem hladila maličkou a už nepochybovala.

Z fantazie ji vyrušil tón SMS zprávy, která právě přišla od Nicka.

„Oběd už asi nestihnu, máme tu moc práce. Budu nahrávat s HD. Ale s večerí na mě počkej, chci vidět, jak usínáš. Tvůj myšáček.“ „No to určitě,“ podotkla Alicia a obratem vytočila číslo kamarádky, kterou potkala v obchodním centru.

„Be? Mám volnej večer. Zajdeš na vínko?“

Nick a zbytek kapely, respektive celá kapela znovu pohromadě, zapíjela, že se její členové opět usmířili, jak profesně, tak i v osobním životě. Večer trávili v jejich oblíbené putice u kulečníku, kde by se kouř z cigaret dal krájet. Pánové popíjeli pivo a kouřili nejdražší doutníky.

Ve studiu byli zpočátku rezervovaní, hlavně Nick, který na ně nebyl připravený. Netušil, že ho Chuck jejich skvělou hudbou nalákal k návratu ke kapele. Zprvu zaujal nedostupný postoj, ale kamarádi se s ním nehádali. Nakonec i on uznal, že tenkrát rozhodnutí obou stran bylo přehnané a vyhocené. Mohlo za to celkové vyčerpání prací, ale i osobním životem. Namísto nahrávání hudby mluvili a mluvili...

A to je přivedlo sem - do baru se sporým osvětlením nad kulečnickovou tabulí, ke zvětralému pivu a páté sklence whiskey. V baru bylo co do návštěvníků dosti narváno. Museli křičet, aby slyšeli vlastního slova.

Nick se opíral o tágo a stůl, aby nespádl. Musel si zpočátku dodat kuráže, aby uvěřil faktu, že se opět dal dohromady s lidmi, kteří ho před nedávnem vyhodili z kapely, ale také lidmi, kteří byli patnáct let i déle jeho nejbližšími přáteli a život bez Holy Divers by si prostě nedokázal představit. Ukousal by se nudou.

„Stejně jste vychcaný,“ pronesl Nick do éteru. „Normálně jste mě vozili, abych vám podepsal cokoli.“ „Někdo se musel obětovat!“ podotkl kytarista Gordon a nalil mu dalšího panáka. Ne protestoval. Whiskey v něm zmizela s mrknutím oka.

„Obdivuju tvůj rychlý způsob čtení smluv.“ podotkl Chuck s posměchem. „Jistěěě!“ zakymácel se Nick a napráhl se ke hře. Nejen, že minul bílou kouli, ale málem protrhl plátno. „Seru na vás, borci! Touhle dobou jsem měl dělat jinší šťouchy!“ A na ex vypil zbytek piva.

„Myslíš, že by ses v tomhle stavu trefil?“ Zasmál se Dexter opíraje se o své tágo. Chlapi se začali dvousmyslně pošklebovat.

Když se tága ujal Chuck, skolil všechny koule v šesti ranách a stal se vítězem. Nick mu poplácal po rameni. „Neštěstí v lásce, štěstí ve hře, kámo!“ „Hey, Mistře Dneszasunu, nechceš mi říct, jak to děláš, že na tebe ženský letěj?“ „To jako na mě???“ škytl. „Se zeptej tady Teda, ten je čerstvě zaláskovanej!“ A kývl na bubeníka na druhé straně stolu.

„Jo,“ přidal se Dexter, „klátí kadeřnici můj starý.“ A opět zazněl opilecký smích. Ted jen kroutil hlavou.

„Hey!“ Trhl sebou Nick při pohledu na mobil. „To už je deset?“ „Prej už!“ Zasmál se ironicky Chuck. „Spíš: to je teprv deset a já UŽ su na sračku!“ A všichni se zasmáli. „Slíbil jsem myšičce, že přijdu na večeři.“ Zesmutněl. „Jo, ale neřekls kerou večeři!“

„Stejně by mě zajímalo, kdo je ta tvá neznámá myšička!“ řekl Dexter.

„Měls sklátit Aliciu, ta měla rajcovní myšičku. I kozičky.“ řekl Gordon a opět vyprskli smíchy. Nick se taky zasmál. „Jo, to má, muhehehe.“ Usmál se šibalsky a snažil se napsat SMSku.

Smích zněl i z Aliciina obýváku. Tady se rozhodně nespalo a ani netruchlilo po zběhlém milenci, na jehož večeři již dávno hodoval párek much.

Alicia a Berenice popíjely červené víno a bavily se pomlouváním svých milenců.

Pak Alicii došla SMSka. Před čtením se chvíli vydýchávala z výbuchu smíchu.

Na displej mobilu se chvíli dívala, jestli si z ní dotyčný nedělá srandu a pak zprávu přečetla nahlas: „Prxyomiň myšukčko, ale tu večeři asi netihnu, doufám, sze na mě nečekáš. Přijdu...chci vidědt jak sladcespyš.“ A Berenice vyprskla smíchy. „Na tebe tak budu čekat!“ řekla s nadhledem Alicia mobilu. „Kdo myslíš, že jsem, tvá manželka?!“ „Ale to nebylo hezký!“ Smála se Berenice. „No promiň, ale mám tu čučet do zdi, než se ten ožralý spací pytel uráčí přijít domů? Bych tam vyčučela díru až do Afriky.“ „Nejspíš zapíjí šťastnou sešlost s kapelou.“ „Asi jo. Nakonec to Chuckovi vyšlo - ten plán dát je zase do kupy. Nečekala jsem to. Ale je to dobré.“ Dopila sklenku. Berenice sáhla po láhvi, že jí naleje. „Už ne, měla jsem dvě, chudák malá, bude hloupá.“ „To bude aj tak - po tátovi,“ namítla Be a začaly se smát. „Nech toho, bude po mně!“ „To bude ještě blbější.“ A smály se.

„Ted' vážně,“ srovnala záda Alicia a sedla si způsobně jako ve škole, přičemž Berenice propukla v smích, „myslíš si, že jsem pokrytecká mrcha? Coura, co se tahá se ženáčem?“ „Absolutně! Ale já jsem byla to stejný!“ Dodala a doléla si sklenku. „Neke, to mě zajímá!“ „Taky se na mě všichni dívali jak na zlodějku manželů. Ale že jeho žena je kráva, to neviděl nikdo.“ „Počkej, počkej,“ svařtila obočí Alicia, „takže ty a Chuck jste se znali před jeho rozchodem se ženou?“ „Chodili jsme spolu půl roku před rozvodem.“ A Alicia vytřeštila oči. „Ale se svou ženou už osm měsíců nespal! Dovedeš si to představit?“ A Alicia se potutelně usmála. „Furt na něj žárčila, stíhala ho, kontrolovala mobil, e-maily, volala jeho kámošům, jestli není u milenky... Tak to prostě nevydržel a hledal útěchu jinde.“ „Vyplnilo se negativní očekávání,“ podotkla Alicia. „Škoda, že jsem pro něj byla jen záplatou,“ povzdechla si.

„Falešnej vztah, falešný kamarádka... Ještě, že ty děti sou pravý. Nebýt jich, tak nevím.“ A chvíli hledala odpovědi v číši vína.

„Ale jednu kamarádku máš,“ pousmála se nevinně Alicia. „Promiň, Ali, že jsem ti křivdila. Chtěla jsem prostě zapadnout mezi Holy Ladies.“ „Ty ženský jsou jak mor, nechápu, co na nich každá máte,“ zamračila se. „Neboj, už jsem vyléčená.“ „Ale vypadá to, že se nakazila moje dobrá kamarádka. Dneska se chovala jak jedna z těch pipin! Úplně!“ „Však neboj, až se na ni Ted vykašle, budeš první, za kým půjde.“ „Ted není takovej, to už by fakt musel mít sakra důvod, aby ji nechal. Je to nejhodnější kluk z kapely,“ usmála se Alicia. „Tak proč jsme si vybraly ty největší hajzly?!“ A obě se zasmály.

„Pověz mi,“ zvážněla Berenice, „mluví o mě někdy?“ „Chuckovi bylo vždycky těžké porozumět, co doopravdy cítí,“ namítla vážně Alicia. „Tehdá toho bylo na všechny moc. Ale měli byste si zajít na kafe a v klidu si promluvit – bez advokátů, bez sociálky... Jen vy dva.“ „Myslíš, že by o to stál?“ „Hlavně by chtěl vidět svého syna, ale i Jamieho, kterého adoptoval. Chuck miluje své děti.“ „Má už na to právo, když odchodil ty terapie.“ „Terapie...“ zavrtěla hlavou Alicia. „Spíš jen potřeboval někoho, kdo ho bude poslouchat, aniž by ho předem odsoudil.“ „Jak jsi, řekla, Ali, tehdá toho bylo na všechny moc.“

Řady starého špinavého baru prořídly. I kluci z Holy Divers se unavili a posedali si na rozviklané židle kolem kulečníku. Jen čínorodý Nick honil koule po stole a ne a ne se trefit. Jediný Chuck se obětoval za tým a hrál s ním další hru. Promnul si oči pod brýlemi a ujal se vedení.

„Stejně byste si s Be měli ještě pokecat,“ zamumlal Nick. „A proč, jako?“ „Sakra, chlape, neříkej, žes k ní nikdy nic necítil. Vždyť ti dala syna!“ „Jo, možná tenkrát.“ A s ledovým klidem jednou ranou skolil všechny koule. Nick se zašklebil. „Tys snad něco cítil ke všem courám, který prošly tvou postelí?“ „Jak můžeš bejt takovej cynik!“ „Kurva a co jí mám říct?! Ze začátku bylas jen rozptýlení, abych zapomněl na bejvalku, ale až jsi mi dala kopačky, jsem si uvědomil, že bez tebe nemůžu žít?!“ „Takže k ní něco cítíš!“ zaplesal Nick. „Vole, starej se o sebe a o svůj harém! Chudák Alicia jistě trne strachy, co s tebou je!“ „Klid, psal jsem jí něco jako SMSku, neodepsala mi, nejspíš už chrní.“ „Jdi domů, Matsudo, dokud na tebe někdo čeká.“ „No jo, ale v tomhle stavu mě vyhodí.“ Poškrábal se za uchem. Rozhlídl se kolem do kola.

O dva stoly dál zahlédl zvadlou kytici růží.

Přistoupil blíže a v mlze rozpoznal pár anarchistických stylařů, který právě souložil.

„Ehm, ehm,“ snažil se upoutat jejich pozornost. Ale oni se dále oddávali svému chtíči. Pak začal klepat ženě na rameno. Vytrvale do ní šťouchal, dokud sebou netrhla: „Co je, debile?!“ „Sličná dámo, budete ještě potřebovat tu kytku?“ Milenci se na sebe nechápavě podívali. „Klině si ten salát vem,“ zamumlal muž ověšený piercingy, „už je ruka v rukávě.“ „Děkuju mnohokrát a pokračujte, ať už děláte cokoli.“ „Tak už vypadni, buzerante!“ Nadala mu žena. „Magor!“ podotkl muž a pokračovali v činnosti.

Veselá Alicia v průsvitné košilce po koupeli zalévala květiny v domě. Pobroukávala si oblíbenou píseň a sbírala zvadlé lístky. Z Berenicině návštěvy měla dobrou náladu, a to nejen kvůli vínu. Byla šťastná, že po rozčarování s Kate znovu našla přítelkyni. A tak si zpívala písničku a vrtěla se u toho.

A to hned po její vrtící se zadniče skočil Nick, který se právě dolopotil domů. „Mmm, co tu tak krásně voní?“ Políbil ji na krku a ochmatkával. „Říká se tomu mýdlo, zkus to někdy, je to prima věc.“ Otočila se a objala kolem krku. „Fuj, ty smrdíš.“ pustila ho s odporem. „Ty zas vypadáš...“ A pomohla mu svléci koženou bundu. „Ale tentokrát mám opravdu dobrou výmluvu! Neuhodneš, kdo jsou Chuckovi Julien-B! Teda, nejsou to ani Julien, spíš sou to víc Holy Divers.“ Alicia jen protočila panenky a vystavila jeho páchnoucí bundu ven na terasu. Nick kopíroval každý její krok a hustil do ní své opilecké žvásty. „No a jak jsme mluvili a mluvili, pak jsem se probral a přede mnou kulečník a asi pátý pivo. Oni mě normálně unesli!“ „Jo, ufoň!“ podotkla ironicky. „Škoda, že tě neodnesli na tvou domovskou panetu Magorov.“ „Ty se zlobíš, miláčku?“ A zakňučel jako štěňátko. „Hlavně už si chci jít lehnout.“ „Pro tyhle případy...“ A vytasil zpoza zad uvadlou kytici tří rudých růží. „Mi cestou nějak uvadla.“ „Opravdu?“ „No, po pravdě jsem ji šlohnul týpkům, co si to rozdávali v tý hospodě, kde jsme pařili.“ Alicia chvíli zírala. „No, řekněme, že ti zvadla cestou.“ „Jak jsem říkal.“ Pousmál se a začal ji něžně líbat. „Nebudeš se zlobit, když ji vyhodím? Ta už to nerozdejchá.“ „A oceníš mé tvůrčí myšlení? Předchozí majitel za ni dostal sexík,“ objímal ji. Alicia úsměvně zavrtěla hlavou. „Ale nejdřív si tě vykoupu.“

Odpočívali spolu v horké vaně s pěnou ovoněnou růžovými okvětními lístky. Koupelnu osvětlovaly jen svíčky kolem vany. Nick ležel opřený o vanu a ona opřená o něj po dekolt ve vodě. Hladil její hebké malé nožky svojí mohutnou nohou.

„Je srandovní, jak ti ty chlupy končí v jedné lajně nad kotníky,“ usmála se Alicia, „jako kdybys měl černý tepláky.“ „Mám si je oholit? V tom případě už ale nebudem kapela ale boy band.“ A zasmáli se. „Jsem ráda, že jste se usmířili.“ „Vědělas to, že?“ „Jo... Au!“ zaskučela, když ji štípl pod paži. „A nic jsi mi neřekla! Víš, jakej to byl šok?!“ „Ale zvládl's to, ne?“ mrkla a on zakroutil hlavou. „To tvý věčný nutkání dávat někoho dohromady... Jednou se ti to vymstí.“

„Když už o tom mluvíš, co Chuck a Be?“ Nick zavrtěl nevěřičně hlavou. „Ty seš děsná kuplířka!“ „No co?! Chci jen pomoci lidem najít k sobě tu správnou cestu, trochu je popostrčit.“ „Nemám to rád, ale nebudu ti lhát. Napadlo mě to samý.“ „Tak vidíš.“ Nick si vydechl a políbil ji ve vlasech. „Hlavně, že jsme spolu my dva. Druzí mě nezajímaj.“ „Ale zajímaj.“ řekla s povzdechem. Nick ji objal pevněji a hladil její bříško. Ona se držela za jeho mužně velké ruce. Jeho napjaté žíly by mohla počítat. Po chvíli si začala hrát s jeho dlouhými prsty. On ji laskal ve vlasech a nasával její vůni.

„Zvláštní, pořád ještě nosíš prstýnek.“ „Znamená pro mě třetinu života. A tak nějak mi připomíná, kdo jsem a odkud pocházím.“ „To srdíčko, co jsem ti dala, bylo moc kýčovitý, co? Měla jsem ti dát flašku.“ A přestala se ho dotýkat. „To není pravda. Jen jsem si ho sundal, abych ho neztratil.“ „Jasně.“ řekla nevěřičně a posadila se. Z tónu jejího hlasu byl cítit smutek. Nick ji začal líbat na zádech, ale ona opírajíc se o kolena marně zadržovala slzy. „Proč ses s ní ještě nerozešel?“ „Není to snadný, bobku, víš to nejlíp.“ „Možná máš pochybnosti. Ale já to chápu, taky je mám.“ Tiše plakala. Nick se posadil a objal ji pevně. „Zítřejší musím do hotelu pro materiál, mám pak ještě nějakou práci, ale pozítří k ní zajdu a vše jí řeknu.“ „Bojím se, že děláme chybu, Nicku. Co když to nezvládne?“ „Bude ráda, až se mě zbaví, způsobil jsem jí dost bolesti. Bude volná a bude moct být s tím svým Kanadánem.“ „Snad máš pravdu,“ vydechla si. „Neměj strach, maličká, dobře to dopadne. Věř mi.“

Po chvíli koupel ukončili a společně se usušili velkými ručníky.

Usínali ve vzájemném objetí. Drželi se za ruce a hleděli si do očí. Nick cítil, že s ní není něco v pořádku. Dokázal odhadnout, jaké myšlenky se jí honí v hlavě. Hladil ji ve vlasech na znamení věrnosti. Chtěl, aby se cítila v bezpečí.

Je tak křehoučká... Musím to vyřešit jednou pro vždy. Všem se uleví, i Anně. Zpočátku bude našťvaná, s Aliciou zřejmě už nepromluví. Ale časem se to všechno spraví. A ten její Pierre jí v tom pomůže. Já se teď musím zaměřit na moji maličkou a naše koťátko. Pohládl ji. Právě usnula. Jsi moje všechno, Alicio. Pro tebe bych opustil celý svět. Počkej ještě dva dny a už budu jenom tvůj.

Když Alicia vstala, dům byl prázdný. Chladné zdi odrážely šum ohlušujícího ticha. Pomalu sešla schody do přízemí, kde ji na kuchyňské tabuli čekala skromná snídaně s ještě teplým kakaem. Chtěla Nicka zastihnout, vždyť se včera ani pořádně neviděli. Ale spěchal do hotelu a odtamtud za prací.

Posadila se ke stolu a zakousla se do čerstvého čokoládového croissantu. Později si všimla pevné obálky deset krát patnáct centimetrů. Uvnitř ležela zarámovaná fotografie jich dvou z pláže a u ní vzkaz: „Nevzdávej to se mnou.“

Anna dlouho hypnotizovala formuláře, které jí dal lékař. Váhala, zda tak těžký zákrok podstoupit nebo ne. Ležela v posteli a pes jí zahříval studená chodidla. „Co myslíš, Buddy, mám to zkusit?“ A pes jen líně zavrčel. „I tobě je to jedno.“ Ale pes jako by jí rozuměl, rázem vyskočil a začal ji oblizovat. Anna se po dlouhé době zasmála. „Já vím, ty seš můj nejvěrnější kamarád. A co by s tebou bylo, kdybych odešla? Matsuda by tě prochlatal i s tímhle domem.“ A podržela ho za uchem. Pes spokojeně vrněl.

Ach, Nicku, kdybys jen věděl. Zajímalo by tě to vůbec? Už jsi mi tak vzdálený ani nezavoláš. A smutně si vydechla.

Náhle ji vyrušil telefon. Otřepala se leknutím, ale sluchátko zvedla pohotově. Čekala, že jí konečně zavolá.

„Residence Matsudových, kdo volá?“

„Tady Lindsay, sestřenka.“ Anna se chvíli odmlčela zklamáním.

„Dlouho jsem tě neviděla, co bys řekla, kdybychom šly omrknout nový kolekce a pak na vínečko?“

„Nezlob se, ale s matkou mi to stačilo.“

„No tak, probereme život. Nebo nechceš vědět, s kým byl můj muž včera na tahu?“

„S kým byl Dex včera na tahu?“ zeptala se otráveně.

„Počkej, děláš si srandu? Nick ti nic neřekl?“ zeptala se záměrně. Dobře věděla, že Nick od Anny před pár dny odešel.

„Podívej, vážně nemám čas, musím vyřídit nějaké papíry.“ Snažila se jí zbavit, ale Lindsay se nevzdávala:

„Prý pořad měl dvojsmyslný narážky a mluvil o nějaké myšičce. Nevěděla jsem, že si dáváte infantilní přezdívký.“

Anna se chvíli zarazila. *Takže nějaká žena přece jenom existuje, není to jen můj pocit. Přirovnávat něžné pohlaví k odpornému hlodavci - jak hluboko jsi klesl, Matsudo?*

Jsi tam, Annie?“

„Jo. A víš ty co? Vzpomněla jsem si, že mám okolo třetí volno. Může být?“

Nick se v hotelu zdržel déle, než původně zamýšlel. Sice si pouštěl skladby, které složil a které složila kapela, ve snaze najít spojitost mezi nimi, ale myšlenkami byl úplně v jiné dimenzi. Včerejší rozhovor s Aliciou ho nutil k zamyšlení. Na jednu stranu ho vyburcoval k tomu, aby Anně konečně řekl pravdu, ale na druhou stranu měl zábrany. Po deseti letech jistoty se bál vylézt ze své stereotypní plechovky a pustit se po hlavě do něčeho nového.

Šlo to tak rychle... Pár drinků s vodkou, sex v kumbále a najednou je to láska jako trám. Dokonce jsi na půli cesty vzdát se všeho. Ach Alicio, položil bych ti k nohám celý svět... A vytáhl z krabičky přívěsek se srdíčky. Usmál se a zapnul si je. I ty by ses pro mě vzdala všeho. Nechápu, proč jsem to tak protahoval. Jen jsem vám oběma ublížil. Annu jsem držel v naději a tebe v nejistotě. Už žádný ubližování.

Pousmál se, když mu volala. Po chvíli hovor přijal.

„Taťuldo, hádej, kde teď jsme!“ začala zvesela.

Nickovi to zvedlo náladu. Už jen slyšet její hlas bylo útěchou pro jeho svědomí.

„Kdepak jste, kočky moje?“

„Zníš sklesle, copak se děje? Nefunguje nová spolupráce?“

„Právě, že su ještě v hotelu. Kluci se mi neozvali, pravděpodobně vospávají opici. Odešel jsem relativně brzo, oni tam ještě zůstali.“

„Jsem v obchodním centru jak včera, vybírám postýlku. A maličká se tě ptá, jestli se připojíš. Už jí chybí tatínek a mně taky.“ Nick se pousmál.

„OK, počkej tam na mě. Přijedu za tebou.“

Alicia s Nickem prošly dva obchody s dětským nábytkem. Každý z nich nabízel pestrou nabídku, ale nic, co by je oslovilo.

„Máte přání?“ nabídla se jim prodavačka ochotně. „Chce to něco praktického a účelného,“ prohlížel si Nick jednu z postýlek. „Také vkusného, multifunkčního, a aby splňovala všechny bezpečnostní normy. Jo, a aby co nejméně zatěžovala životní prostředí. Nejlépe, až doslouží, aby měla možnost být recyklována.“ Prodavačka na něj chvíli koukala. Tento zákazník byl příliš náročný. Alicia zachránila situaci úsměvem a slovy: „Děkujeme, zatím se tu porozhlédneme.“

Poté, co prodavačka odešla, obrátila se přísně k Nickovi: „Nicku! Je to postýlka, ne robot!“ „No co? Se zeptala, tak jsem jí řekl, co hledáme.“ „Ještě chyběl požadavek, aby dítě naučila mluvit,“ zavřela hlavou. „No, to maj dole v hračkářství, čmajznul jsem leták.“ Alicia obrátila panenky vzhůru a vydala se do jiného obchodu.

Nick ji doháněl a listoval v reklamním letáku. „Maj tu i nočník, co hraje, když se tam dítě vytentuje!“ Ale Alicia pádila ke schodům, děláje, že toho šíleného pána nezná.

Annie, Lindsay a Tash procházely luxusní butiky s oblečením a obchody s botami. Výloha jednoho obchůdku s obuví chytla za srdce Tash, která okamžitě musela mít poslední výkřiky módy, bez ohledu na to, jestli jí slušely nebo byly vkusné.

„Nechápu, jak to můžeš nosit.“ prohlížela si Anna křiklavě růžové lodičky na kovovém podpatku. „To bych si nevzala ani k tyči,“ dodala. „Můj miláček miluje, když mu tančím striptýz, víc ho to naburcuje a pak to stojí za to!“ svěřila se blondýnka. „To Dex miluje černé krajky. Splní mi každé přání,“ namítna Lindsay. Anna si raději prohlížela boty.

„A co Nick?“ rýpla si Lindsay do sestřenice. „Co je s ním?“ zeptala se Anna, aniž by odlepila oči od lodiček. „Vsadím se, že je ujetej na kimona!“ zasmála se Tash. „Jo, jistě vyžaduje, aby ses líčila jako geisha!“ přidala se Lindsay.

„Půjdu se zeptat, jestli mají moji velikost.“ řekla Anna odměřeně a odešla k prodavačce.

„Ani neví, co má její chlap rád v posteli.“ řekla zlomyslně Lindsay. „Myslíš, že spolu už nespí? To je hrozný!“ namítla Tash. „Podle mě už pěknou řádku let!“ „Let?! Bože, už po měsíci bych se na rohu prodávala za niklák!“ „To já bych věděla, jak toho jejího hřebce zkrotit.“ Namítla Lindsay a otočila se směrem k východu.

Úplně náhodu na chvíličku upřela zrak ven z butiků, a kdo kolem neprošel! Alicia a hned za ní Nick. Ženám spadla čelist. Okamžitě běžely k východu a sledovaly, do kterého obchodu zapadnou.

„My o vlku...“ zamumlala Lindsay. „Myslíš, že se tu náhodně potkali?“ zeptala se Tash. Lindsay jen zavrtěla hlavou nad její naivitou. „To nevím, ale byla by škoda, toho nevyužít, když jsme se tu tak hezky všichni sešli.“ A podívala se zlomyslně na Annu, která si zkoušela boty. „Podívej, jdou naproti do dětskýho. Co tam budou dělat?“ Lindsay ji sjela pohledem. „Pojď, zkontrolujeme Annu, jaké boty si vybrala.“

„Co myslíte, sednou mi?“ Ukázala jim rudé lakýrky na decentním podpatečku, elegantní, důstojné této sofistikované ženy. Ale ty dvě slepice se na sebe výsměšně podívaly. „Jasně, jsou super.“ kývla Lindsay. „Nádhera!“ souhlasila Tash. „Vezmu si je a půjdeme.“ řekla Anna a ubíraly se k pokladně.

„Vlastně bych zapomněla!“ Zastavila se Lindsay dramaticky. „Dexova sestra je zas těhotná, o víkendu k nim jdeme gratulovat, měla bych jim koupit nějakou ptákovinku.“ „Proboha, po kolikáté už?“ zeptala se Anna. „Po čtvrté.“ A Anna spráskla ruce. „To musí bejt jak chodící koule,“ namítla Tash. „Támhle naproti je obchod s dětskými věcmi,“ řekla Anna, „můžeme tam něco vybrat.“

Alicia si prohlížela jednu z postýlek. Byla řešená spíše jako kolébka s nebesy v růžovo-bílé barvě. Jinak byla obyčejná. Nick by si představoval spíše něco více super, ale Alicia hladila hebké polštářky a představovala si, jak v této kolébce kolébá svoji dcerku a zpívá jí na dobrou noc. Dokonce si i pobrukovala ukolébavku.

„Však máme ještě dýl jak tři měsíce čas,“ řekl Nick. „Nevezmeme první, co uvidíme.“ „A ani padesátou,“ namítla. Zadíval se na její snící oči upřené dovnitř postýlky. „Úplně ji tam vidím, to naše malušenké baculaté miminko. Černé vlasy a tmavé oči po tobě, jak natahuje malé ručičky k našim tvářím.“ Nick se pousmál a na chvíli se vytratil.

„Tady je někdo v radostném očekávání!“ namítla Lindsay stojící za Aliciou. Ta zkoprněla. Krve by se v ní nedořezal, jak křečovitě držela postýlku. „Vybíráš věci mimču?“ přidala se Tash. Alicia se pomalu otočila. Jako kdyby viděla dvě smrtky s kosou, jež si brousí na její hlavu. „Jo!“ nahodila široký úsměv. „Přesně tak, už se to blíží, pomalu, ale jistě.“ dodala nervózně. Touto odpovědí se pořádně zapotila. „Jo, už je to na tobě vidět.“ prohlédla si ji Tash. „A co to bude, už víš?“ zdržovala Lindsay. „Holčička.“ „A jsi tu sama?“ „Jo...“ a marně očima hledala Nicka, aby mu dala signál k úprku. „To je škoda, přece se nebudeš tahat s tolika taškami.“ reagovala na její nákup Lindsay. „V pohodě...“ „Jsem tu autem, hodím tě domů,“ nabídla se. „Není třeba, zavolám si taxi...“

„Podívej,“ donesla Anna chrastítka, „pro děti od nula měsíců.“ A zvedla hlavu. „Ali! Nakupuješ mimču?“ rozzářila se. Alicia nestačila cokoli říct.

„Hele, to tě položí!“ donesl Nick bodyčko nejmenší velikosti s logem Holy Divers. „Hustý, co? Podrž, bliknu to na Twitter!“ Pak ale otočil hlavu ve směru Aliciina ztrnulého pohledu. „A kurva...“

Anna z toho šoku upustila chrastítko na zem, roztránilo se na kousky. Všichni se na sebe navzájem dívali, ale ani jeden nebyl schopen slova.

Lindsay s Tash jen vítězně přihlížely. K té podívané chyběl jen popcorn.

Alicia se rozkoukala jako první. Pokřiveně se usmála. „Vyberám postýlku, potřebovala jsem chlapa, který by mi ji pomohl odnést. No a tady Nick se nabídl.“ „Samaritán Nick...“ založila ruce Anna. „Myslela jsem, že seš v hotelu a přemýšlíš.“ „To je!“ sebrala Alicia Nickovi slova z úst. „Byl velmi smutný, tak jsem ho vytáhla, aby se odreagoval.“ „Do obchodu pro těhotné a maminky?“ Zvedla obočí.

„Jo,“ ujal se konečně slova, „víš, že su úchyl na mimina.“

A cizí těhotná žena za ním vytřeštila oči.

„Není to tak, jak to zní, jo?“ zahlásil do éteru. „Neměla bych to být já, kdo potřebuje rozptýlit?!“ vyčetla jim Anna. „To mě opustil manžel. Mohla jsem si oči vyplakat! Ale víš co? Fakticky jsem ti věřila, že přemýšlíš, že chceš našemu manželství dát ještě naději! Ani jednou jsem se ti neozvala, abych tě nechala v klidu. A ty?! Vesele si tu nakupuješ tyhle krámy s cizí zbouchlou ženskou! Myslela jsem, že si mě alespoň trochu vážíš!“ A ze vzteku shodila několik hraček z regálu.

Bleskem odkráčela pryč.

Lindsay a Tash se samolibě usmály a následovaly ji.

Alicia se vydala za nimi, ale Nick jí stíkl paži. „Co je?!“ vyjela na něj. „Zapomeň na to!“ „Někdo jí to musí vysvětlit!“ „Vysvětlit?! Jen nabalit další lež. Bože, začínáš zapomínat, co je realita, i já jsem ti málem uvěřil! Možná by se to konečně vysvětlilo.“ „Vážně?! A kdes měl koule před chvílí, nebylo tě slyšet!“ „Zajdu za ní zítra, jak jsme se domluvili!“ „To už bude pozdě! Teď do ní valí ty dvě hyeny bůhví jaké bludy!“ „Její chyba, když se jim poddá!“

„Proč to děláš?!“ vyhrkla slzavě. „Proč si s náma jen hraješ? Proč nám pořád dokola ubližuješ?“ „Přestaň, prosím, víš dobře, že tě miluju. To ty na mě nejdřív naléháš, ať to řeknu a pak hned ať mlčím! Nejradaš bys mě k ní vrátila zpátky. Tak nevykládej, kdo si tu s kým hraje!“ „Ty vůbec nic nechápeš...“ „To ty nic nechápeš! Já miluju tebe a zítra to Anně řeknu, ať už s tvým svolením nebo bez!“ A našťavaně vyletěl z obchodu jako raketa.

Tuhle smršť nečekal ani jeden z nich. Nebyli připravení, aby je někdo viděl spolu, natož zrovna tyhle tři dámy. Oběma bylo jasné, že tohle byl jen začátek.

Alicia šla rychlým krokem po ulici a otírala si slzy. Srdce jí běželo jako o závod. Lidé se po ní otáčeli, ale jí to bylo jedno. Před očima viděla Annin výraz, když je uviděla spolu.

Cizí zbouchlá ženská... Aspoň vím, co pro ni jsem. To je fajn vědět. Jiná by byla možná ráda, že její milovaný muž našel štěstí namísto kurvení se a chlastu. Ale pro Annu jsem vždycky byla jen coura, která si uhnala děcko s kdoví kým. Nick měl pravdu, když říkal, že Anna se na druhé dívá z patra. Rychle dýchala. Svižná chůze ji zmáhala. Do toho se rozpršelo. Nemilostředný slejvák máčel její vlasy. Ale jí na tom nezáleželo. Jako zmoklá slepice se cítila, teď už tak bude i vypadat.

Nick... Bože kdyby cokoli řekl, ale zase si umyl ruce. Ty výčitky byly jen prachsprostej alibismus, nikdy by jí to neřekl! Nepřiznal se do teď, nepřizná se nikdy!

Najednou zatroubilo černé auto, které jí krokem následovalo. Alicia zrychlila chůzi. Nick zatroubil po druhé. „Tak nastup, krucinál!“ zavelel.

Alicia se posadila a zlostně práskla dveřmi. Neřekla však ani slovo. Jen se dívala, jak děšť bubnuje na její okno. Voda ztékala z jejích šatů a vpíjela se do potahů sedadla.

Nick ji nechal pěkně vydusit. Až do příjezdu domů neřekl ani slovo.

„OK,“ vypl motor, „je mi líto, že jsem tě uvrhl do pozice milenky a že si teď na tebe bude každý ukazovat prstem. A že tě spousta lidí bude nenávidět.“ Alicia zavrtěla nesouhlasně hlavou. Raději vystoupila do chladného deště, než aby strávila další sekundu v jeho smyčce. Nick vystoupil a strhl ji k sobě. Ona ho odstrčila. „Copak to nechápeš?! Nezáleží mi na tom, co si o mně ty dvě pizdy myslí! Záleží mi na Annie! Už jí nechci dál ubližovat! Už se nechci dál skrývat, bát se, že nás potká! Chci do celého světa vykřičet, že tě miluju! Chci s hlavou vztyčenou říct, že otcem mé dcery je Nick Matsuda a ne nějaký grázl z baru! Už se nechci dívat do země, když se mě někdo zeptá, já jsem na to hrdá, protože vím, že ty budeš ten nejlepší táta na světě!“ „Zítřa odpoledne za ní zajdu, slibuju! Jen se ode mě neodvracej!“ chytil ji za líce. Voda jim stékala po obličejích. „Jeden den, slibuju.“ Přitiskl čelo na její. „Už žádné lži, už nemůžu... Už nemůžu.“ „Od zítřka budeme oficiálně spolu. A o víkendu si zajedeme třeba na Niagáry! Nebo do Paříže, Benátek, na Hawai! Kamkoli budeš chtít, jen mě prosím tě neopouštěj.“ říkal zoufale. Alicia ho začala líbat, vášnivě a přece žalostně. Déšť máčel jejich rty a dělal je tak ještě chladnější. Chlad se vkrádal i do jejich nitra. Líbali se, jako by to bylo naposledy. Jako když se dva milenci loučí nad ránem. Jejich srdce, dříve spojená v jedno, se právě rozpadala ve dvě.

Kapitola třicátá druhá

Nick se ráno probudil časně, ale Alicia již vedle něj neležela. Nedivil se. Po jejich sladkém, a přece tak hořkém milování, kdy se marně snažila potlačit slzy, se vedle něj nezdržovala déle, než bylo nutné. Začínal si uvědomovat, že vše krásné, co si spolu vybudovali, začíná pomalu, ale jistě padat.

Sešel schody a za pochodu se oblékal. Alicia již posnídala a popíjela čaj.

„A já nemám?“ „Nevěděla jsem, kdy vstaneš. Ale v konvici je ještě voda,“ odpověděla odměřeně, aniž by se na něj podívala. Zalil si tedy černou kávu a přisedl si. Všiml si, že má na stole iPad a prohlíží si jím jmenný seznam. „Někoho hledáš?“ zajímal se zamračeně. „Jen dvě přítelkyně ze střední, ale nic mi to nenašlo. Možná už jsou vdaný, co já vím.“ „A dopoledne tu budeš?“ zeptal se opatrně. „Jo.“ odpověděla váhavě. „A odpoledne?“ „Jdu ven.“ „To je dobře!“ zaplesal. „Chceš mě odstranit z vlastního domu?!“ „Ne, já jen...“ Poté ji něžně chytil za ruce. Ona se chtěla vyhnout jeho štěněcímu pohledu, ale marně. „Až se odpoledne vrátíš, budu mít pro tebe a malou myšičku překvápko.“ „Nedělej si škodu, Nicku, nemusíš mi nic kupovat.“ „Ale já chci! Vy dvě jste moje princezny. Bude se ti to líbit a využiješ to, neboj, nebude to žádná ptákovina. Oceníš to, vím, že jo.“ A pousmál se. Alicia mu úsměv vrátila. Nick vstal a opřel se o roh stolu, kde seděla, aby jí byl na blízku. Jemně jí odhrnuj vlasy z obličejů a pohladil ji.

„Dnes udělám tlustou čáru za minulostí a začneme žít pro budoucnost. Pro naši společnou budoucnost.“ A pohladil ji po bříšku. „Slibuješ?“ „Jen ty, já a naše miminko.“ Alicia se k němu přitiskla. Objímala jeho hrudník a poslouchala srdce, jehož pomalé a vyrovnané tempo jí dodávalo klid.

„Budu už muset jít,“ řekl po chvíli. „Kampak?“ zvedla hlavu. „Jdu k výslechu kvůli té kauze s vydavatelskou společností.“ „A už něco zjistili?“ „Ne, ale už mi odblokovali účty.

Daňová přiznání byla v pořádku. Čekám, že to bude jen formalita.“ „Dej mi vědět hned, jak skončíš, chci se ujistit, že jsi v pořádku.“ A znovu se k němu přitiskla. „Neboj, maličká. Bude to jen rutina.“ „Nechtěla bych ti nosit buchy do basy.“ „Škoda, já tvé buchy zbožňuju.“ „Nedělej si z toho legraci!“ Nick ji uchopil za líce a políbil. „Vrátím se ti, slibuju. A večer se tu sejdeme. Můžu půjčit nějaký filmík, jestli chceš.“ „OK.“ Souhlasila a naposledy se na něj přitiskla - na svého plyšového medvídka, v jehož objetí se všechny strasti světa vytrácí.

Chuck využil dnešního dne volna a sešel se s Berenice a dětmi. Viděl je po čtyřech měsících, ale jako by to byly věky. Sešly se v parku, kam dříve s dětmi chodívali. Špunti se zde mohli vyřádit na dětském hřišti plném prolézaček, houpaček, lezeckých stěn, lanových atrakcí nebo jen tak stavět bábovičky z písku. Rodiče se mohli posadit na lavičky okolo hřiště a odpočívat.

Avšak když se rodina sešla po tak dlouhé době, bylo to velice zvláštní. Chvíli na sebe koukali a každý se držel zpátky. Kromě malého Tylera, který se po chvíli pustil mámy a běžel tátovi do náruče. Chuck ho zvedl nad hlavu a zatočil dokola. Synkův pronikavý smích dodal tátovi odvalu. Starší syn byl z prvu rezervovaný, ale za nedlouho i on objal Chucka, který mu byl jediným otcem, kterého v životě poznal. Po vřelém přivítání ho zasypali otázkami, jak se má, kde tak dlouho byl a proč za nimi nepřišel dříve. Chuck nechtěl ublížit jejich dušičkám, proto zalhal, že byl na turné.

Za okamžik kluci běželi na prolézačky a máma s tátou zůstali na pospas jeden druhému.

Berenice stála s nohama u sebe a kabelkou u těla hledíc do země. Chuck měl ruce v kapsách a raději pozoroval syny, jak si hrají.

„Vypadají šťastně,“ podotkl. „Nějaký čas byli u mámy, než se vše vyřídilo, však víš.“ „To je dobře, udělalas správně.“ Kývl a nastalo ticho. I Berenice pozorovala své syny. Maličkými krůčky se však přiblížila k Chuckovi. „Doslechla jsem se, že jste opět dali dohromady kapelu.“ „Jo, požádali jsme Nicka, aby se vrátil a on kývl. Před tím říkal, že nás nepotřebuje, ale když jsme mu to nabídli, souhlasil, než jsme dokončili větu.“ „Ukousal by se bez vás nudou.“ Pousmála se. „Jo, to říká Ali...“ zarazil se.

„Počkej, tys někdy teď mluvila s Aliciou?“ „Předevčírem jsem ji náhodou potkala v obchodáku, no a večer mě pozvala na víno.“ „Nevěděl jsem, že se spolu bavíte.“ Zamračil se. „Vyřikaly jsme si pár věcí. Tedy, spíš jsem se jí omluvila, že jsem si myslela, že mi tě chtěla přebrat.“ „Takže teď jste kámošky a já jsem ten bastard?! Že ona má dar udělat z manželů parchanty a z manželek světicel!“ „To nikdo netvrdí! Bylo to pro nás oba těžké. Jak by bylo asi tobě, kdyby ses po dvou letech manželství dozvěděl, že tvá milovaná polovička tě měla jen jako záplatu, hm?!“ „Ale to jsem přece nikdy neřekl!“ bránil se ještě. „Vždycky jsem tě měl rád, dokonce hodně rád. Jen Alicia mi v jistých věcech rozuměla víc.“ „Ještě aby ne, když ses svěřoval jen jí a mě jsi odstavil na druhou kolej!“ Chuck si oddechl a odmlčel se.

Sakra, má pravdu. Nepřipustil jsem si ji k tělu, nechtěl jsem... Přemýšlel.

„Jediné, co jsem kdy chtěla, bylo, abys mě pustil do svého života. Nic víc.“ Ale Chuck mlčel. Báł se souhlasit, dát jí za pravdu. Přiznal by tak chybu a ukázal by, že je zranitelný, přestože ho to bolelo. Jejich odloučení, odloučení od dětí, ta nedozírná samota... „V té době jsem nemohl udělat víc, než jsem udělal. Je mi líto.“ Berenice si zoufale oddechla. „Vrátím se pro kluky odpoledne, dej na ně pozor,“ řekla přísně a bez rozloučení odešla.

Chuck si vyčerpaně vydechl. *To bylo hrdinský, vážně. Měls jedinou šanci se jí omluvit, ale tys musel ukázat, kdo je tu pánem. Fakt chytrý...*

„Tati, tati!“ volal ho malý Tyler. Chtěl, aby se podíval, jak vylezl na skluzavku. Chuck se pousmál: „Už běžím, synku!“ A šel se věnovat chlapcům. Rázem si uvědomil ty důležité hodnoty – užít si chvíle se svými dětmi. A kdo ví, třeba se přes ně jednoho dne dostane zpátky i k jejich mámě. V mžiku se ve hře přiblížil dětem a svoji roli si užíval. Zažili spoustu legrace. Cítil se velmi šťastně, jako by se od nich nikdy nevzdálil.

V kanceláři hospodářské kriminálky ale tak příjemně nebylo. Mladý ambiciózní komisař nekompromisně drtil Nicka svými otázkami.

„Kolikrát Vám mám ještě opakovat, že s tím nemám nic společného! Nikdo z naší kapely!“ „Jste si tak jistý! Zvláštní - nedávno Vás z kapely vyhodili a teď ty stejné lidi bráníte!“ Komisař kolem něj chodil jako lev kolem kořisti. Nick si vyčerpaně oddechl. „Za ty borce dám ruku do ohně!“ „Abyste se nespálil, pane Matsudo!“ Poté se opřel o stůl a naklonil se k němu: „Nebo jste to byl Vy, kdo zpronevěřil ty peníze? To vy jste vlastnil doklady o zaplacení, ale odmítal jste je předložit soudu! Možná jste to naschvál zdržoval, abyste získal čas ty peníze proprat!“ „Kecy!“ bouchl Nick do stolu. „Měl jsem těžký období, má žena na tom byla zdravotně zle. Nějakých osmdesát milionů mě vážně nezajímalo.“ „Tak koho tedy? Chucka McDowella?“ „Zbláznil jste se, ne?!“ podíval se na něj pohoršeně. „Poctivějšího chlapa neznám, je to můj nejlepší přítel. Sakra, vždyť dělá dobrovolníka ve špitále, jeho prachy nezajímají.“ „Gordon Nelson?“ „Absolutně ne! Gordona znám od střední, tu kapelu jsme založili. Ne.“ „Joseph Hahn?“ A Nick vyprskl smíchy. „Leda, že by si za to koupil nákladňák figurek komiksových postaviček. Věřte mi, Joe určitě ne.“ „Ted Rourke?“ „Jedinej normální člověk z kapely. Komisaři, ten chlap by měl kandidovat na prezidenta.“ „A co Dexter Pharrell?“ „Dexter?“ zamyslel se Nick. „Měli jsme sice pár neshod, ale to bylo jen takový kočkování. Znáám ho ze střední - Dex byl třetí, s kým jsme založili kapelu.“ „Zamyslete se, pane Matsudo, možná někoho z nich už unavovala ta nekonečná turné a chtěl se k penězům dostat snadno a rychle.“ „Dexter sice trochu rebeloval, ale na něco takového nemá ani žaludek a ani koule, takže bohužel.“ Založil ruce. Čekal, že už ho konečně po dvou hodinách vyslyšení pustí.

„Tak znova, pane Matsudo.“ „Neee,“ bouchl hlavou do stolu. „Jako kapela, respektive společnost, firma, máte jeden společný účet, na který se dostanete jenom přes speciální software z počítače ve vašem nahrávacím studiu.“ „Hm,“ kývl vysíleně a promnul si unavené oči. „Každej v tom programu máme svůj účet na své heslo, ze kterého se teprve přihlašujeme k bankovnímu účtu.“ „Podle výpisu z inkriminovaného období, peníze dorazily na daný účet, ale po nějaké době byly převedeny na účty charitativních organizací, které však neexistují. Někdo se vám musel dostat do počítače.“ „Nesmysl, v té době jsme měli klíče od studia jen my. Navíc do budovy se dostanete jen na kartu.“ „Takže teoreticky je možné kartu a klíče zcizit.“ „Teoreticky, ale prakticky?“ Založil ruce Nick.

Pak si ale vzpomněl na to ráno, kdy nocoval ve studiu a Alicia za ním přišla. Vzpomněl si na ten nečekaný, ale sladký polibek, který hrubě přerušila Lindsay, která se tam znenadání objevila.

„Ale, ale,“ vešla Lindsay, „malé nemravné tajemství Nicka Matsudy.“ Pousmála se škodolibě. *Milenci od sebe odskočili. „Nevím, co na to bude říkat Anna. Chudák Anna...“*

povzdechla si ironicky. „Berenice mi říkala, co s ní je. Je to opravdu hrozné.“ „Co tu děláš, Lindsay?!“ řekl Nick našťvaně. „To nemůžu navštívit své staré kamarády?“

„Pane Matsudo?“ vyrušil ho komisař. „Ne, je mi líto, ale fakt mě nikdo nenapadá.“

Alicia šla po obědě navštívit Annu. Nejistě zazvonila na zvonek. Doufám, že se tu nepotkám s Nickem. Vědět, že sem jdu, tak mě zabije.

Ale otevřela jí pouze služebná Carmen, která ji nenávistně sjela pohledem. To Alicia znejistěla ještě víc. Mlčky ji následovala do domu. Když se zeptala na Annu, uvedla ji do kuchyně, kde čekala, až Anna přijde ze zahrádky. Po stole se povalovaly rozcupované papíry. Na první pohled bylo zřejmé, že šlo o úřední dokument.

Ale nic konkrétního se Alicia nestihla dozvědět, neboť Anna vešla do kuchyně francouzským oknem z venku.

„Ty?“ podivila se. „Chtěla jsem tě po tom včerejším nedorozumění navštívit a ujistit se...“ „-Jestli jsem pořád ještě naživu?!“ řekla jedovatě. Alicia shlédla. „Bohužel, ještě chvíli vám budu otravovat vzduch. Taky mě mohlo napadnout, že první sukně, za kterou se, co by svobodnej, otočí, bude ta tvoje.“ „Ale tak to není!“ vydechla. Začala litovat toho, že sem přišla.

Jakej to má smysl? Přikrmit lež další lži? Nick má pravdu, už ani sama nevím, co je pravda. „Mám tě ráda, Annie, chci, abys to věděla. Ať už se stane cokoli,“ řekla po pravdě. Anna jen zavrtěla hlavou. „Nic ti nevyčítám. Je to moje chyba, že jsem si nedokázala udržet muže. Chtěla jsem ho od sebe odehnat, aby netrpěl, až zemřu. Ale s čím jsem nepočítala já, bylo, že vidět ho s jinou ženou mě zabijí víc než rakovina.“ A otočila se zády k Alicii. Hleděla na květináče na parapetu ve snaze zatlačit slzy. „Když si představím, že takhle chodí s tou svojí milenkou a jednou s ní bude mít i děti... Může mi srdce puknout. Vím, že někoho má. Lindsay říkala, že o ní pořád mluvil na kulečníku.“ „I tak tě má pořád rád. Možná je to jen chvilkový,“ řekla Alicia opatrně. „Zvláštní, že jste si tak blízcí a o ničem nevíš.“ Podívala se na ni s výčtkami. „Anebo mi to nechceš říct.“ „Zas tak blízcí si nejsme.“ „Od první chvíle, co se o tobě Nick zmínil, je v jeho očích cosi zvláštního. A to samé je i v tvých, když o něm mluvíš. To, co mezi vámi je...závidím ti to. Jak už jsem ti kdysi řekla, závidím ti. Co jste s Nickem přátelé, úplně se změnil. Znovu vidím toho kluka, co črtával své obrázky v parku u školy. Jen už ty obrázky nejsou moje.“

„Annie, posaďme se prosím.“ řekla Alicia. Právě nastala vhodná chvíle vyjít s pravdou na světlo. Seděly proti sobě a Anna shlížela na roztrhané papíry. Alicia s knedlíkem v krku skládala dohromady vhodná slova.

Jak začít? Vpálit jí do obličeje fakt, že Nick a já spolu čekáme dítě? Ne, to by bylo kruté. Začni od začátku, od setkání ve Washingtonu. Nevěděla jsi přece, že je ženatý, natož že je Anna vážně nemocná. Ale nač se vymlouvat? Obhajovat se? To, co se stalo na jachtě, omluvit nejde. Co začít tím, že Nicka miluju? Třeba ji to obměkčí při vynášení rozsudku. Ale raději shlédla ke stolu.

Najednou zahlédla cár papíru, kde byla vypsána hlavička dokumentu – Fakultní nemocnice Los Angeles a následně adresa instituce. Alicia začala skládat papíry jako puzzle k sobě. Anna chvíli nechápala, co dělá. „To je žádost o provedení lékařského zákroku? Můj bože, Annie, ty jdeš na operaci!“ „Vypadá to, že bych se tam chystala?“ „Nerozumím, proč jsi to roztrhala? A jak to s tebou vypadá? Dávají ti naději na úspěch?“ říkala nadšeně. „Prý je teď

jediná šance na úspěch zákroku. Tělo je odpočaté od chemoterapií, prý bych to měla přežít. A s transplantací jater mám vysokou šanci na uzdravení. Říkají, že ložisko je tam.“ „To je báječné!“ zvolala. „Proč jsi to ale roztrhala? Nerozumím tomu. Chápu, že dříve ses bála vysokého rizika, ale teď se nemáš čeho bát!“

„Myslíš?! To se ale pleteš! Víš, čeho se bojím? Čeho se děsím každé ráno, když otevřu oči? Že za mnou přijde Nick a řekne mi, že se se mnou rozvádí, protože miluje jinou ženu.“ A Alicia seděla jako opařená. „To je moje noční můra – nesnesu to utrpení, když mě Nick opustí. Nesnesu dívat se na to, jak je šťastný s jinou.“ „Tak raději zahodíš svoji poslední šanci na život?“ „Život bez Nicka nemá smysl.“ „Ale Annie, žádný člověk nestojí za to, abys kvůli němu ztratila život! Ano, bolí to, když tě někdo opustí, ale za čas i to přebolí. Jsi nádherná chytrá žena, ty rozhodně nezůstaneš opuštěná. Nick za to nestojí, zvlášť pokud říkáš, že tě chce opustit. Takový člověk si to nezaslouží.“ Anna se hořce pousmála. „Vím, že je to bláznivé, jak můžu milovat takového parchanta, vím, že na světě jsou miliony lepších mužů, než je on, ale... Je to Nick. Bez jeho lásky, bez jeho objetí a polibků, můj život nemá smysl.“ Alicia jí mlčky hleděla do očí. Chtěla jí to vymluvit, protože se zabít kvůli chlapovi je ta největší hloupost, ale jak řekla – byl to Nick. Alicia dobře věděla, o čem Anna mluví, možná by na jejím místě udělala totéž. S představou, že by jeho dlouhé prsty hladily vlasy jiné ženy a jeho horké rty líbaly cizí, raději by se vrhla do náručí moře.

„Chápeš, o čem mluvím, mám pravdu? Taky to cítíš, i když mi to neřekneš a já to ani nechci slyšet. Víš, co myslím.“ Alicia uronila slzu. „Nemůžeš ale všechno zahodit. Seš tak mladá... To prostě nejde, není to správné. Jednou sama založíš rodinu a na něho si ani nevzpomeneš.“ Anna vstala. „Nech to být, Ali. Vím, že to zůstane mezi námi. Vždycky jsem ti důvěřovala. Tak mě prosím tě nezklam.“ A dala se do kroku. Alicia se za ní otočila. „Jdu...“ rozplakala se, „prostě pryč.“ A utekla do své ložnice. Alicia skryla tvář do dlaní a rozplakala se.

Tohle si na svědomí nevezmu. To je příliš těžké břímě, které neunesu. A co teprv Nick, kdyby se to dozvěděl, že zemřela kvůli němu? Že se obětovala kvůli naší lásce? Nedovolím, aby k tomu došlo. Ve hře jsou přece důležitější hodnoty. Co je sobecká láska proti lidskému životu? Láska je jen cit, jen chemická reakce, která z nás stejně za nějaký čas vyprchá. Ale Anna tu může být i padesát let. Může zažít to, co nikdy nezažila, poznat místa, která doposud nepoznala. A průvodcem jí bude její milovaný muž.

Otřela si slzy a s hlavou vztyčenou šla směrem k východu.

Avšak v hale potkala Nicka. Štěstím jenom zářil.

„Miláčku, ani nevíš, jak rád tě vidím!“ Usmál se na ni a chtěl políbit. Alicia raději ucukla, tak ji políbil na tvář. „Stalo se něco?“ „Měli bychom si promluvit,“ řikala s vážností ve tváři. „Dobrá, počkej na mě doma. Hned, jak to tu vyřídím, přijedu.“ „Vyřídím???“ Zavrtěla hlavou. „No tak, ty víš, jak to myslím.“ Chtěl ji obejmout, ale vysmekla se mu. „Co je to s tebou?“

„Musíme se rozejít, Nicku.“ „Cože?“ Zvedl obočí. Z prvu to nebral vůbec vážně. „Vím, o co tu jde, Anna ti zase hrála na city. Nezakázal jsem ti náhodou sem chodit?!“ „Nikdo mi nehrál na city, prostě to takhle dál nejde!“ Nick ji jemně chytil za čelist a pousmál se. „Ty moje starostlivá princezno...“ A políbil ji na čele. „Netrap se, Anna to zvládne. Uleví se jí, že se mě zbaví. A pak už budeme jenom spolu - ty, já a naše maličká. Bez lží, bez schovávání.“

Budem jedna velká rodina. Odjedeme daleko a budeme šťastní. A kdo ví, da-li Bůh, přibudou malé kočičce ještě další sourozenci.“

Nick byl tak odhodlaný. Plný lásky a vzrušený štěstím. Už se nechtěl ohlížet dozadu. Díval se jen dopředu. A to Alicii vehnalo slzy do očí. Tolik by si přála, aby se jeho slova mohla vyplnit. *Copak na to máme právo?* Pomyslela si. V uších jí zněla Annina slova: *„Nesnesu to utrpení, když mě Nick opustí. Nesnesu dívat se na to, jak je šťastný s jinou ženou. Vím, že je to bláznivé, jak můžu milovat takového parchanta, vím, že na světě jsou miliony lepších mužů, než je on, ale... Je to Nick. Bez jeho lásky, bez jeho objetí a polibků, můj život nemá smysl.“*

Musela uvést věci na pravou míru. Proto polkla slzy a zhluboka se nadechla: „Není tvoje.“ Zavřela oči. „Co není moje?!“ „To dítě. Není tvoje.“ Nick ji pustil a zamračil se. „Prostě jsem potřebovala otce a ty jsi byl vhodný kandidát. Miluješ děti, jsi zajištěný... Zkrátka se mi to hodilo.“ Nick nechápal, o čem mluví, navíc s takovou sebejistotou a neoblomnou vyrovnaností. „Co to plácáš za nesmysly?! Aha, už chápu, je to kvůli Anně. Něco ti řekla, proto se mě snažíš zvykat, abych se s ní nerozcházel. Promluvíme si doma.“ A vykročil. Alicia šla za ním do obýváku. „Její otec se odmítal přiznat, protřebovala jsem někoho, kdo by se o mě postaral. Navíc ses do mě zamiloval. Bylo to snadné.“ „Tak proč se mi tu přiznáváš?!“ otočil se. „Protože...“ přemýšlela. „Protože ty kecy o lásce už se nedaly poslouchat! Bože, jak jsi patetickéj! Nedivím se, že žádná s tebou nevydrží!“ začala mluvit se zlostí v hlase. Nick zesmutněl. „Myslel jsem, že se ti to líbí.“ „Snažila jsem se to přetrpět, ale už se to nedalo snést. Rozešli jsme se, ale tys furt dorážel! Pořád jsi za mnou běhal jak čokl! A pak na té jachtě... Už nemůžu, dusím se!“ „Co to meleš, na jachtě sis to užívala!“ „Jo, sex možná, ten nebyl zas tak zlej, ale ty kecy kolem, to už bylo moc!“ „Ale Ali...“ chtěl ji chytit za ruce, ale ona se vysmekla. „Nesahej na mě! Už se mě nedotýkej, hnusíš se mi!“ „Milovala jsi to.“ „Hodinu po tvém odchodu jsem strávila ve sprše, abych tě ze sebe smyla! Ještě že mám svého tygra, ten mě dokáže přivést na jiný myšlenky!“ „O kom to mluvíš?“ svařtil čelo. „Si myslíš, že bych tě dokázala snést jen tak? Byls jen zlatá kasička, nic víc. Hodnej tatík pro moje dítě!“ „Kdo je tedy údajným otcem?“ Alicia zmlkla. Chvilí nevěděla, co říct. „Najednou mlčíš?! Už nejsi taková hrdinka, co?!“ přitvrdil. Alicia vyplašeně koukala. „No tak, s kým se tajně scházíš, když ne se mnou?! Kdo je otcem malé, když ne já?!“

„Chuck McDowell.“ polkla. A Nickovi rázem píchlo u srdce. „Ne...“ odmítal její bodavá slova slzavě. „Táhнем to spolu odjakživa. Ale on to nechtěl přiznat, nejdřív měl jednu ženu, ale ta na to přišla, tak jsme se rozešli. On se oženil po druhé, ale já si ho znova získala. Když jsem otěhotněla, poslal mě na potrat, aby se vyhnul skandálu. Pak jsme ale vymysleli, že to hodíme na tebe a všichni budou spokojeni.“ „Nevěřím ti!“ A začal s ní třást. „Lžeš!“ „Pusť mě! Už nikdy se mě nedotkneš! Chuck je otcem a ty se s tím budeš muset naučit žít. Je po všem!“

„Tak to mi chlapec vysvětlí!“ A rozeběhl se k východu, až Aliciu málem povalil.

Alicia poklekla. Dala se do usedavého pláče. Tolik lží mu navykládala! S každým slovem ji bodlo u srdce a krk jako by jí stahovala smyčka. Ale musela se vzpamatovat. Musela své lži pojistit.

Rychlými kroky uháněla domů, zatímco poslouchala Chuckovu hlasovou schránku. Snad tisíckrát se snažila Chuckovi dovolat.

Když přišla domů, volal jí zpátky. „Co je? Hoří snad?!“

„Kde jsi?“

„No doma, mám tu Berenice a kluky. Počkej, někdo zvoní.“ A pomalu se odebíral ke dveřím.

„To je určitě Nick. Asi mě zabiješ...“ Rozplakala se provinile.

„Co jsi provedla? Mluv!“

Ke zvonku se přidalo mlácení na dveře.

„Odpusť mi, Chucku!“ říkala vystrašeně, dobře slyšela Nickovo burácení.

„Otevři ty zkurvený dveře!“

„Alicio, co se stalo?“

„Řekla jsem mu, že je tvoje.“

„Co je moje?“ nechápal.

„Moje dítě, že je tvoje.“

„Který dítě? Cože?!“

„Otevři, nebo vyrazím dveře!“ mlátil na ně Nick.

„Co je to tu za hluk?“ podivila se Berenice v doprovodu synů.

„Chucku, odpusť...“

„K čertu, Alicio! Víš, co mě to stálo úsili, aby mi Nick zas důvěřoval?! A aby se vrátil ke kapele?! Zrovna teď, když jsme začali nahrávat?!“

„Odpusť mi, ale je to kvůli Anně, ona může jít na operaci, bude zase žít. Pak ti to vysvětlím.“

Nick začal ramenem vrážet do dveří. Byl jako zvíře utržené ze řetězu. Rozběhl se a přece jen dveře vyrazil. V očích smrt a pěsti odřená do krve.

„Zavolám ti pak.“ rozloučil se Chuck s kamarádkou.

Berenice s dětmi stála opodál. Mrňousové se drželi její sukně. Ze strejdy Nicka šel opravdu strach.

Nick vydechl a vykročil. Chytl Chucka za límec trička a srazil ho ke zdi. Zlostí mu funělo do tváře. „Be,“ řekl, „odved' děti, prosím.“ „Ale...“ „Neboj,“ ujišťoval ji Chuck, „vyřešíme to jako civilizovaní lidé.“ Berenice nejspíš kývla a odvedla je do zahrady.

„Co tě k nám přivádí, kámo?“ začal Chuck, ale na to mu přistála tvrdá rána. „Ty pokrytče! Měl jsem tě za přítele a tys mě podrazil!“ „Nevím, o čem...“ ale to mu přistály další dvě rány. Tou třetí mu Nick vyrazil zub. „Věděls že ji miluju! A tys s ní chrápal celou tu dobu! Byla pro mě vším a ty ses mi jen vysmíval!“ Chuck si vydechl. Bylo na čase vžít se do svojí role. „Uf, tak jo. Já taky nebyl dvakrát nadšenej, když si s tebou začala. Udělala mi to na truc, mrcha. Myslí si, že když ji na mě vystaví, že si se mnou může zahrávat. Ale když ta děvka je tak sexy na všech čtyřech!“ „Zmlkni!“ srazil ho k zemi. Ale Chuck si vymýšlel dál. Po pravdě, pořádně si to užíval, protože byl na Aliciu sakra našťvaný! „Co si myslíš, že my dva jsme jediní chlapi v jejím životě?! Už v mé první kapele šla z ruky do ruky jak ta nejšpinavější coura! Proto jsem to dítě nechtěl - nevěřil jsem, že je moje! Kdo ví, s kým vším se tahá! Flastra si na triko nevezmu, přece nejsou blbej.“ „Nevěřím ti!“ skočil na něj a začal ho tlouct hlava ne hlava.

„Přestaň!“ přiběhla Berenice včas. „Zabiješ ho!“ Nick odstoupil a ona Chucka láskyplně objala. On ji pohladil, aby se nestrchovala. Nick se chytil za hlavu. Nechápal, co se to děje. V den, kdy měl začít znovu se svojí láskou, se vše obrátilo v prach. Oheň všechno spálil. Vše,

co si vydobyl, vše, v co věřil, se zřítilo a zbyly jen trosky jeho zlomeného srdce. Mlčky odkráčel z kamarádova domu. Pochopil, že tu již není pro něj místo.

Chuck si utřel krev z rány po vyraženém zubu. I na čele měl krvavé šrámy. Rovněž měl rozseklé pravé obočí. Vyčerpaně si oddechl, ale Berenice ho praštila přes rameno. „Jau! Právě jsem přežil bitku s Nickem Tysonem!“ „Neraduj se, protože tě ještě čeká bitka se mnou! Okamžitě mi vysvětli, o čem ten hňup mluvil, jinak z tebe udělám fašírku!“ Chuck se zalekl. Právě objevil její horkou jižanskou krev. „OK, OK, jen mi pomoz vstát.“

Ale Berenice vstala, přičemž do něj strčila a on opět spadl na zem. Když se vyhrabal na křeslo, snažil se ji obměkčit. „Přisahám, že nevím, co se stalo! Než Nick přišel, volala mi Alicia celá rozebraná, že mu řekla, že její dítě je moje.“ „Cože?!“ „Ale je to lež, přísahám!“ a přesedl si k ní na gauč. Uchopil ji za ruce. „Přisahám na naše děti, že jsem tě nikdy nepodvedl. Měl jsem období, kdy jsem byl zmatenej, ale to bylo jen v mé hlavě. Pořád jsi poslední a po čtyři roky jediná žena v mém životě.“ Zadívali se na sebe. Berenice z rozpaků nevěděla, co si myslet. „Co to tedy mělo být?“ „Nejlepší bude promluvit si přímo s Aliciou. V té rychlosti mi řekla jen to, že se to týká Anny a její možnosti uzdravení. Pro nic za nic by Alicia takhle nelhala, znám ji. Muselo se něco stát.“ „To asi jo, miluje Nicka nade vše. Proč mu ale tak ubližuje?“ „Neboj se, krásko, přivedu ji sem, aby nám to v klidu vysvětlila. Pokud tedy souhlasíš...“ „Ano, sama jsem zvědavá.“

Chuck ji pohladil po tváři. „Věříš mi?“ „Nevím, jestli je to chyba, ale ano, věřím ti.“ A jeho ruku si na tváři přidržela. Po tolika měsících cítila jeho dotek. Díky vyhrocené situaci si najednou byli blíž. Chuck ale zpanikařil a odtáhl se. „Pojeďu zjistit co a jak.“

Alicia si zoufale vydechla, když jí kamarád položil telefon. Malátně usedla do křesla. *Co se tam asi teďka děje? Chudák Chuck, nejspíš se na něj Nick zlobí. Nick... Zlomila jsem mu srdce. A vzala do ruky rámeček s jejich první fotkou z pláže. Pousmála se. Snad mi někdy odpustíš ty lži, co jsem si navymýšlela. Tolik jsi mi důvěřoval, až mě to překvapilo.*

Pak si všimla, že kolem fotky byly rozsypané okvětní lístky rudé růže. Rozhlédla se po obývacíku a zjistila, že kvítky vedou ze stolku na zem a pokračují po schodech. Šla tedy po stopách rudé růže. Zavedly ji až do dětského pokoje, kde stála Aliciina vysněná postýlka. Kolébka s nebesy a polštářky v růžovo-bílé barvě, přesně jako v obchodě. To Aliciu dostalo. Dotkla se postýlky, až ji to rozplakalo. Stiskla polštářek a usedla opírajíc se o postýlku. Teprve teď jí zcela došlo, co udělala a jakou bolest Nickovi způsobila. Začala svého činu litovat, přestože věděla, že udělala správnou věc.

Bylo to skutečně správné? Jednat na vlastní pěst a neříct Nickovi ani slovo? Vehnat ho do náručí ženě, kterou už nemiluje? A co ona? Nechat ji slepě věřit, že je pro něj jediná? Možná, kdyby si promluvily, nevyhrotilo by se to tak. Neměla jsem tam vůbec chodit.

„Ty jeho oči, velký a hluboký jak noc... už se do nich nikdy nepodívám.“ vzlykala a hleděla do prázdna. Křečovitě svírala polštářek. „A ty jeho medvědí ruce, Bože jak teď dokážu žít bez jeho objetí? Vždycky, když mi bylo smutno, vrhla jsem se do jeho náruče a vše bylo okay. A když bylo smutno jemu...“ pousmála se. „Strhl mě k sobě a vzal si, co mu patřilo. O jeho horkých rtech si už můžu jen nechat zdát.“

„Jo, to asi jo.“ Zamumlal Chuck sedící vedle ní na zemi. „Sedíš tu už dlouho?“ pootočila hlavu. Tváře měla umouněné rozmazanou řasenkou. „Chvilku. Zapomnělas zabouchnout, tak jsem vešel.“ „Slyšels...“ „Jo...“ „Můj bože, vážně jsem to řekla nahlas?“ „Klid, taky někdy trpím samomluvou.“ Alicia se pousmála na kamaráda. Ale uviděla jeho

oteklou tvář, rozražený ret, a když se pousmál i vyražený zub. „Odpust' mi to Chucku, nenapadlo mě, že tě tak zřídí.“ „Nick je klid'as, ale když se nasere, lítaj třísky a zuby. Mám u tebe horní špičák, jen tak mimochodem.“ Alicia se bolestně pousmála.

„Nevěděl jsem, že už máš postýlku.“ „Ani já ne. Mělo to být překvapení, Nick o tom mluvil od včerejška. Chucku, kdybys viděl tu bolest v jeho očích, když jsem mu řekla, že není otcem... Jako bych v něm něco zabila. Byl tak bezmocný, plácal kolem sebe jak tounoucí.“ kroutila hlavou. „Ani mně to nechtěl věřit. Musel jsem si pár věcí dokreslit, ale stejně to nebylo stoprocentní. V hloubi duše tě pořád miluje a pořád v tebe bude věřit. Znáš Nicka, dnešním dnem to neskončilo. On se jen tak nevzdá.“ „To mi radši ani neříkej.“ A rozplakala se znovu. Chuck se přiblížil, aby se o něj opřela a utišila se. Ale bohužel, jeho široká ramena nedokázala pojmout Aliciin žal. „Zůstaň tu dnes, prosím. Nechci být v noci sama. Nezvládnu to.“ „Mám lepší nápad.“

A odvezl Aliciu s pár věcmi do svého domu. Zde už čekala Berenice a na stole láhev červeného vína. Kluci před chvílí usnuli. Kamarádka ji vroucně objala. Alicia se k ní přitiskla jako malá holčička ke starší setře.

Po sklence červeného se uvolnila a vysvětlila přátelům svůj záměr. Chvíli plakala, chvíli se smála a zase plakala. Ale ani oni nezůstali jako kámen, též v jistých chvílích jejich srdce vyměkla a popustila uzdu slzám.

„Vážně si myslíš, že by Anna zahodila život kvůli Nickovi?“ zeptala se Berenice sedíc vedle Alicii na gauči. Chuck seděl naproti v křesle. Chladil si čelist namraženou fláкотou masa. „Nesedí mi to k ní.“ řekl. „Vždycky byla tak racionální, místy až tvrdá, nedávala svý city najevo. Těžko říct.“

„Kdybys ji viděl v ten moment.“ namítla Alicia. „Přisáhám, když mluvila o tom, že cítí, že Nick má jinou, chtěla jsem jí to říct. Konečně ukončit to trápení, chápeš. Ale pak jsem uviděla ty papíry z nemocnice. A už to nešlo. Možná jednou za pár let si promluví a zjistí, že nemají nic společného.“ „A ty budeš tiše v koutku doufat, že se dáte jednou dohromady?“ podotkl. „Ne, Chucku, já odjedu daleko odsud, kde mě nikdo nenajde. Ještě nevím kam, ale odjedu. I pro Nicka bude lepší, když mu nepolezu na oči.“

„Ještě není pozdě to vrátit zpátky.“ řekla Berenice. Alicia ji s úsměvem pohládila po ruce. „Děkuju, jsi hodná. Víím, že jsi v nás věřila, vy oba. Ale nedokázala bych být šťastná s vědomím, že jsem zabila člověka. Přítelkyni.“

„Nikdo do toho Annu nenutí, je to její volba. Navíc si myslím, že by nebyla tak hloupá.“ namítl Chuck. „Ale na sto procent to nevíš. Už jednou se pokusila zabít.“ řekla Alicia. „A riskovat to rozhodně nebudu. Nick je statečnej chlap, oťepe se z toho. Kdo ví, brzy si najde náhradu, dvě, tři.“ „Vážně Nicka tak málo znáš?“ řekl. „Spíš bych tomu chtěla věřit, že se z toho rychle vyhrabe. Hlavně, aby neudělal nějakou hloupost, toho se bojím nejvíc.“

Nick seděl na přídi své jachty a popíjel kubánský rum. Snažil se utopit v láhvi zapomnění. Ale alkohol roztahoval nejen jeho cévy, ale i průchodnost slzám, které se draly na povrch jako příboj vln. Byla jasná, hvězdná noc. Ne, jako před týdnem, kdy se vášnivě milovali za bouře. Ne, jako před týdnem, kdy jejich rozechvělá těla splynula v jedno, bez ohledu na to, co se děje kolem nich.

Prej se jí hnusí moje doteky... Proboha, před týdnem by umřela pro jedinej můj dotek! Nevěřím, že to hrála, bylo to tak skutečný!“ Napil se z plna hrdla. *Aj bych uvěřil, že dřív něco*

měla s Chuckem – žádný z nás se přece nenarodil v den seznámení. Ale její láska a prožitky s dítětem... Nemůžu uvěřit, že mě slepě nechala doufat v něco tak posvátného! Že zneužila tento Boží dar, aby se mnou manipulovala! Nedokážu a nechci! Všude ji tu vidím – jak se směje u zábradlí, v kuchyňce, jak sténá v ložnici... Patřila jen mně, stačil pohled a ležela mi u nohou. To samý platilo i pro mě. Stačil závan její vůně a už jsem se neudržel. Cítím její polibky, jako by to bylo teď. Je tu všude kolem... Cítil se, jako by se mu měla rozskočit hlava a puknout srdce. Tolik ho to bolelo. Chtěl zapomenout, vyrvat si ji z duše, vyrvat ji z celé lodi, která byla nasáklá její vůní a prozvučená jejím malebným smíchem.

Vytáhl z podpalubí kanystry s naftou a celou jachtu jí polil. Začal postelí, kde patřila jen jemu, kuchyň, kde mu starostlivě vařila, zád' i před', kde se sblížovali. Vzpomněl si na ten večer, kdy před něj předstoupila v rudých šatech. Okouzila ho svojí krásou natolik, že přestal mluvit.

„Než půjdeme, chtěl bych ti něco věnovat.“ Vzpomínal. Ruce i hlas se mu třásly, když otvíral krabičku. Vytáhl drobný zlatý řetízek s přívěskem Panny Marie. „Víš, moc pro mě znamená. Ne, že bych byl bigotně věřící, spíš, že mi ho dala babička. Dal jí ho děda o zásnubách. A moje babička mi ho dala v den, když jsem se ženil. Řekla, ať ho dám té pravé v pravý okamžik. Dala mi ho v ten slavnostní den, ale jako by cítila, že si nejsem jistý na sto procent.“ vydechl. „Miloval jsem Annu, ale o medailonku jsem jí nikdy neřek.“ Vložil ho Alicii do dlaně a uzavřel ji. „To nemohu přijmout.“ „Chtěl jsem ti ho dát po narození dítěte, ale došlo mi, že s tebou je ten pravý okamžik každý. Dávám ti ho, aby ti připomínal to krásné, co mezi námi bylo. A možná, jednoho dne, bude pokračovat.“

Bodlo ho u srdce. *Proklínám chvíli, kdy jsem ti dal svůj medailonek. Mělas být ta pravá, ale tys to pošlapala!*

Škrkl zapalovačem, který upustil na podlahu. Plamen se rozjel po lajně hořlaviny jako motorka po závodisti. Jeho prázdné oči odrážely nemilosrdný žár. Plameny šlehalo do výšky. Nebyl to však oheň, kdo osušil jeho slzy, ale bolest, která svírala jeho hrdlo. Stál na pevnině a přihlížel, jak hoří symbol jejich lásky. Neviděl jen roztavující se plast a praskající sklo, viděl její úsměv, její pláč, její oči barvy rozbouraného moře, které mizí pod plameny Nickovy záště.

Ani si nevšiml, že přijeli hasiči, kteří se snažili oheň uhasit. Jejich sirény pro něj zněly někde v dáli. Vnímal jen praskot a kvílení hořícího vraku.

Stál tu hodiny s dekou kolem ramen, kterou mu dal kdosi z hasičského týmu. I policie se s ním snažila navázat spojení, ale marně.

Nad svítáním oheň uhasl. Spící zátokou vládnul klid. I jeho bolavé srdce utichlo. Už necítil nic. Jako dým linoucí se z uhašeného vraku se z jeho nitra vytrácela víra v dobro. Kdysi i v něm hořel plamen lásky, ale teď tu zbyl jen kouř mizící v ranní mlze.